

[Ulrich.]

samme Bestemmelser som alle andre Skove, de maa være underkastet akkurat de samme Bestemmelser. Naar man tilvejebringer en Lov om Fredskove, der indeholder et Tilsyn med Fredskovsforpligtelsen, maa denne Lov bygges saaledes op, at alle de Skove, der er nævnt i § 1, er undergivet samtlige Lovens Bestemmelser. — Jeg kommer senere tilbage til Bestemmelserne om Tilsynet.

§ 18 handler om, at Skovejerne under visse Forhold kan lade Køer og Ungkvæg græsse i løs Drift i Fredskove, og det samme gælder Svin. Herved kommer man bort fra det, der opnaaedes ved Forordningen af 1805, idet hele den Udskiftning, som den Gang foregik, gik ud paa, at de Mennesker, der før havde haft Græsningsret i Skovene, i Stedet for fik en Part af Græsarealet, og saa skulde Græsning i Skovene høre op. Der er vist heller ikke en eneste Forstmand, som vil erkende, at Græsning i Skove er forsvarlig undtagen i ganske enkelte Tilfælde, f. Eks. hvor man har indhegnet en Nyplantning, der ikke har Lætræer, saa at Græsset som Følge deraf er vokset mægtigt op.

I en saadan Indhegning kan det maaske være forsvarligt at slippe nogle Kreaturer ind og æde Græsset af. Men at lade Kreaturer græsse i Storskov vil i al Almindelighed forhindre, i meget væsentlig Grad i alt Fald, den moderne Foryngelsesmaade, der for Resten slet ikke er noget nyt, for i gamle Dage lod man jo ogsaa Træerne saa sig selv; det var udmærket Latin i gamle Dage, de gamle Forstmænd, der kom herop fra Tyskland for at forny vore Skove, brugte jo Selvsaaing i stor Udstrækning. Det vil man ogsaa gøre i Fremtiden i Stedet for at anvende de overordentlig dyre Kulturer, som senere Tidens Forstvidenskab har indført. Derfor tror jeg, man skal være overordentlig varsom med at praktisere den her nævnte Bestemmelse, i hvert Fald bør man saa tilføje den Bestemmelse, der staar i Flertallets Indstilling, nemlig at Græsning kun maa finde Sted, naar det sker under Opsigt med Kreaturerne. Ellers forvoldes der nemlig Skade i Skovene, og det er hverken Skovejerne eller den danske Befolkning tjent med.

I § 19 siges det, at Overtrædelse af Bestemmelserne i § 18 straffes med en Statskassen tilfaldende Bøde. Hvis man helt forbød Græsning af Kreaturer i Skovene, behøvede man ikke denne Bestemmelse, og det tror jeg altsaa vilde være det rigtige.

Saa kommer jeg til det Afsnit, der behandler Tilsynet. Jeg vil her gerne

udtale min Forbavsel over og spørge Ministeren om Grunden til, at man har lavet Skovlovskommissionens Flertalsindstilling helt om. Er det Direktøren for Statsskovvæsenet, der her har grebet ind og ønsket sig en Præferencestilling inden for denne Lovgivning, eller hvad ligger der til Grund herfor? Jeg maa mene, at Flertalsindstillingens Forslag til Affattelse af disse Paragraffer — det var i dette Forslag §§ 22—23 — var meget bedre end det, Ministeren her har foreslaaet. Ministeren foreslaar her, at Tilsynet skal foretages under Ledelse af Direktøren for Statsskovbruget og en hel Del stedlige tilsynsførende; men i Kommissionsbetænkningen foreslog Flertallet, at Tilsynet skulde udøves af en Overinspektør med Bistand af stedlige tilsynsførende. Jeg maa sige, at dette tiltaler mig betydeligt mere.

Men dersom den højtærede Minister fastholder, at denne Overinspektør skal repræsenteres gennem Direktøren for Statsskovbruget, skal jeg ikke modsætte mig det; thi det er jo muligt, naar Statsskovene, som jeg vil have det, skal med ind under alle Lovens Bestemmelser, at det da er nødvendigt, at det bliver Direktøren for Statsskovbruget, der staar i Spidsen for Tilsynet. Men hvis man gaar med til dette, kan man da ikke samtidig gaa med til, at han bliver sin egen Overinstans, og det er jo det, Ministeren foreslaar, naar han siger, at Tilsynets Afgørelser kan indankes for et Skovnævn, og at Skovnævnet skal bestaa af Direktøren for Statsskovbruget og 2 andre Medlemmer. Man kan dog ikke sætte den Mand, som leder hele Tilsynet med de danske Skove, til at dømme i sine egne Sager!

Jeg maa derfor anmode Ministeren om at bøje sig paa et af disse Omraader. Det rigtige vilde efter min Mening være at gennemføre Flertalsbetænkningens Forslag og ansætte en Overinspektør, som har Ansvaret for Tilsynet med alt dansk Skovbrug, og hvis Afgørelser kan indankes for et Skovnævn, i Spidsen for hvilket Direktøren for Statsskovbruget staar sammen med 2 Medlemmer, hvoraf den ene er Skovejer og den anden Skovbestyrer — Skovbestyrer er et ganske mærkværdigt Udtryk, men det kan jo være, det kan forsvares —, saaledes at man i hvert Fald har 2 Instanser.

Nu er det jo muligt, at den højtærede Minister har foreslaaet Direktøren for Statsskovbruget til denne Stilling for at spare nogle Penge, idet der ellers maatte oprettes en ny Tjenestemandsstilling som Overinspektør; men paa den anden Side mener jeg, at Direktøren for Statsskovbruget maa